

τῆς Σικελικῆς Πελάγει Στροφάδες, Καλύδναι ὑπὸ τῆς Ποιη-
τῆς καλεῖνται. Στροφάδες ἐκλήθησαν, καθὼς οἱ περὶ τοῦ
Ζήτην Βορεάδαι ὄψιραφύτες αὐτίθου, ἠΰξαντο τῷ Διί,
καταλαβεῖν τὰς Ἀρπείας εἰς μίαν αὐτῶν εἶναι Μονασή-
ριον διάσημον, καθὼς καὶ εἰς τὴν Λητώαν νῆσον, ἣτις καὶ
Λητοία καλεῖται, καὶ κοινῶς Βαρδικίοι, καὶ σμακρὰ κειμένη
πρὸς Νότον ἀπὸ τῆς Κεφαλῶνίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Ε΄.

Περὶ τῆς Αἰτωλίας.

ΜΕΤὰ τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ τὰ πέρατα τῆς Ἠπείρου,
κεῖται ἡ Αἰτωλία, ἡ ὁποία χωρίζεται τῆς μετὰ Ἀκαρνα-
νίας διὰ τῆς Ἀχελώεος ποτ., καὶ δὲ Λοκρῶν διὰ τῆς Εὐήνης
ποταμῆς, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἰδίως Αἰτωλία, μετ' ὅλον ὅπου
πλατύτερον λαμβανομένη, περιέχει τὴν Λοκρίδα, τὴν
Δωρίδα, τὴν Φωκίδα, καὶ ἄλλας, τὰς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος
μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Ἀχαιῆς καθόλου ἐμπεριλαμβάνει. ἐ-
κλήθη Αἰτωλία ὑπὸ Αἰτωλῆ τοῦ Τιῆ τοῦ Ἐνδυμίωνος,
ὅς τις ἐκβλήθει τῆς Πατρίδος αὐτῆς, ἥτοι τῶν Πιστῶν τῆς
Πελοποννήσου ὑπὸ τῆς Σαλμωνέως, κατῴκησεν ἐκεῖτον τὸν
τόπον, τῆ ὁποία οἱ Ἐγχώριοι πρότερον ἐκαλοῦντο Ἰων-
τες, καὶ ὁ τόπος Ἰωνίς. Ὄρη τῆς Αἰτωλίας εἶναι ὁ Κό-
ραξ, ὅς τις συνάπται μετὰ τὴν Οἶτῶν τὸ ὄρος τῆς Ἑλλά-
δος· ἐν δὲ τῷ Μεσογείῳ ὁ Μάρλαος, ἢ καὶ Μαλαός, καὶ ὁ
Ἀράκωδος. Ποταμὸς δὲ διάσημος εἶναι ὁ Εὐήνος, κοινῶς
Φιδάει, κληθεὶς ἀπὸ Εὐήνε τῆς Γαμβροκτόνε, ὅς τις νικη-
θεὶς ὑπὸ τῆς Ἰδα τῆς Ἀδελφῆς τῆς Λυγκέως τῆς λαβόκτος τὴν
αὐτῆς θυγατέρα Μάρπησσαν, ὡς ἀρεῖσιον, καὶ μόνον τοὺς
ἑαυτῆς Ἰππυς κατέσφαξεν, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν
Ποταμὸν, ὅς τις Λυκόρμας ὠνομάζετο πρότερον, καὶ ἀπ'
αὐτοῦ ὕστερον Εὐήνος. ἔχει τὰς ἀρχὰς ἐκ τῆς Καλλιδείμου
ὄρος κατὰ τινὰς, ἢ μᾶλλον εἶπεν ἐκ τῆς Κόρακος, εἰσέρ-
χεται

χεται εἰς τὴν Θάλασσαν, πλησίον τῆς Γαλατῆς Χωρίου, παράκειται εἰς αὐτὸν καὶ ὄρος κηλέμονον Μύηνον. Οἱ Αἰτωλοὶ ἐσάθησαν περίφημοι, μετὰ τὸ νὰ εἶχασιν ἑφεσόνιον, νὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ Ἑλληνοδίκαι. διότι ὁ Ἡρακλῆς ὁ πρῶτος Ἀγωνοθέτης ἀφῆσε τὴν διοίκησιν τῶν Ὀλυμπίων Ἀγῶνων εἰς τὸν Αἰτωλὸν Ὀξύλον, καὶ ἐφεξῆς εἰς τὰς Διαδόχους αὐτῶν. ἐπαινοῦντο ποτὲ καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ διὰ τὴν μακροβλωτέραν σφενδόνην, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐρρέθη, τὸ ἐκ τῶν ἐκβολῶν. Ἡπατήθησαν ἔτι ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν τῶν τρόπων ὁ Διομήδης κατηράθη τὴν γῆν τῶν Δαυνίων, ἧτοι τῶν Καλαβρῶν, ποτὲ νὰ μὴ καρποφορήσῃ, ἀνίσως καὶ ὁ δὲν ἐργαθῆ ὑπὸ Αἰτωλῶν. ὅθου οἱ Δαύνιοι ἀπελθόντες εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἐκήρυξαν, ὅτι ὅποιος τῶν Αἰτωλῶν θέλει νὰ πηγύῃ εἰς τὴν Δαυνίαν, νὰ λαμβανῆ ὅσην γῆν ἦτον τῆς Διομήδης. ἀπελθόντες ἔν οἱ Αἰτωλοὶ, καὶ ζητήσαντες τὴν ἐπαγγελθεῖσαν γῆν τῆς Διομήδης, κατέχασαν αὐτὴς οἱ Δαύνιοι εἰς τὴν γῆν, εἰπόντες, ἀπὸλείφατε τὸν κλῆρον τῆς γῆς ὑμῶν, ὃν παρ' ἡμῶν αἰτεῖτε. Ἐκαμὸν οἱ Αἰτωλοὶ καὶ μεγάλης πολέμου ὄχι μόνον κατὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὰς ὁποίας ποτὲ ἦσαν συμμαχομένοι, καὶ ἠνωμένοι ὡσανὺ σύμτροφοι ὁ τελευταῖον νικηθέντες ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων, τὸσον κατεφρανθήθησαν, ὡς τὰς Προσῆς καὶ Ἡγεμόνας αὐτῶν ἔβαλον εἰς τὰς Λατομίας. Ἐφιλονείκων ποτὲ οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ τὰς πλησιοχώρας αὐτῶν Ἀκαρνανίας, διὰ τὴν Παραχελωίτην γῆν, ὄχι διὰ Διαιτητῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν Ὀπλων. ἐρρέθη ἄπο τῶν Αἰτωλῶν καὶ παροιμία: „ Τῶ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νῆς ἐν Κλοπιδῶν”. ἦγεν ὁ Δείνας καὶ δωροδοκεῖται, καὶ ῥαδιουργεῖ, ταῖς χερσὶ μὲν αὐτῶν, τῶν δὲ κλέπτων. καὶ τὰ λοιπὰ.

2. Πόλεις τῆς Αἰτωλίας τὰ πάλαι ἦσαν πολλαὶ, ἀλλ' ἔδαφιδεῖσαι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, πανυῦ ἐδεμίαι σώζονται. Τὸ Ἀγγελόκαστρον ὁμῶς δὲν εἶναι πόλις ἀρχαία, ἀλλ'

ἐν ὑσέροις ἐκτίθη, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. Αἱ ὀνομασώτεραι τῶν παλαιῶν πόλεων ἦσαν αὗται. Καληδῶν, ὅπως ἐσέβετο ἡ Λαφεία Ἄρτεμις. ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ὁ Καλυδώνιος Δρυμός, καὶ ὁ Ἀγχιόχοιρος, τὸν ὁποῖον ἔκτεινον ὁ Μελέαγρος, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία: „Κίλικος καὶ χεῖλεως ἄκρος, πολὺ τὸ μεταξύ πέλει”. Ἐπενεῖτο καὶ ὁ Καλυδώνιος οἶνος, καὶ τὰ ἐξῆς. Ὠλένος, ἐκλήθη ἀπὸ Ὠλένης τῆς Τίε τῆς Διός, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ Ὠλενία Αἰξ, τεθείσα ὑπὸ τῶν Ποιητῶν εἰς τῆς Ἀσέρας, ὡσαύτ' ὅπως ἔδωκε γάλα εἰς τὸν Δία. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ἐκ ἐξ αὐτῆς, ἀλλ' ἄπὸ τῆς Πελοποννησίας Ὠλένης. Πλησίον τῆς Καλυδῶνος ἦτον τὸ Ἱερόν τῆς Παντοκράτορος Διός. Περαιτία πόλις, ὁμοίως καὶ αὗται: Πλοδρώνη, Ἄραχθος, Μακρύκεια, ὅπως εἶναι τῶρα τὸ Χωρίον Μακρυῆ, καὶ τὰ λοιπά. Καλεῖται τῶρα αὕτη ἡ Ἐπαρχία ὑπὸ τῶν Τέρκων Κάρλε Σατζὰκ, περιέχουσα καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ εἶναι εἰς αὐτὴν Κομοπόλεις Ζαπαῶτι, Βραχῶρι, Μεσολόγγι, ἢ κρεῖττον Μεσολάγιον, καὶ Νῆσος, ἐν Λιμνοθαλάττῃ Αἰτωλικῶν, ἢ κοινώτερον Ἀνατολικῶν, ὅπως πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐξήρχετο ἐκ τῆς Γῆς ἀνακοχλάζον αἶμα, καὶ ἐγειρόμενον πολλῇ βίᾳ πλείον μιᾶς πήχεως. ὁ Ἰσθμός τῆς Χερσονήσου τῆς Αἰτωλίας, εἶναι σχεδὸν μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ τῆς Κατοχῆς.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . 5'.

Περὶ τῆς Ὀζολαίας Λοκίδος.

1. Ἡ Ὀζολαία Λοκίς λέγεται κοινῶς ἡ Περιοχὴ τῆς Ναυπάκτου, καὶ περατῆται ἀπὸ δυσμῶν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἢ τῆς Εὐνήνης ποτ, ἀπὸ μεσημβρίας ὑπὸ τῆς Κελασίου Κόλπου, ἀπ' ἀνατολῶν ὑπὸ τῶν Φωκέων, καὶ ἀπὸ βορῆως ὑπὸ τῶν Δωρέων. Ἐκ πρώτης ἀρχῆς οἱ Ὀζόλαι Λοκοὶ ἐκαταίησαν περὶ τὰ σῶματα τοῦ Κελευθιακοῦ Κόλπου,

κλι.

κληθεῖντες ὑπὸ τῶν Ἀπογόνων τῶν Ἀμφικτύωνος, καὶ τῆς Χθούρας Πατρῆος, τῶν ὁποίων Υἱὸς μὲν ἦτον ὁ Φύσκος (ὑπὸ τῶν ὁποίων πρότερον ἐκαλεῖτο Φύσκοι,) Ἐγγονος δὲ ὁ Λοκρὸς ὁ Υἱὸς τῶν Φύσκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάθησαν Λοκροί, οἱ τινες πολλῶν πρότερον Λέλεγες ἐλέγοντο. Ὁξόλαι δὲ, ἢ Ὁξῶλαι ὠνομάθησαν, ὡσαύτῃ οἱ πρῶτοι Κάτοικοι τῆς τῶν Τόπων ἦσαν ἀνεπισίμωνες ὑφαντικῆς τέχνης, ἐσκεπτόντο δὲ μόνον μὲν δέρματα ἀλόγων ζώων ὡμὰ, καὶ ὄχι ἡργασμένα, θέτοντες ἐξωθεν τὰς τεῖχας, δίκην ζώων, χάριν καλλωπισμῶ. ὄθεν ἐκ τῶν ἰδρώπων, ἐσήποντο τὰ δέρματα, καὶ ὥζεν τόσον αὐτὰ, ὅσον καὶ οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὑπὸ τῆς τοιαύτης δυσωδίας, ὠνομάθησαν Ὁξόλαι, ὑπὸ τῶν Ὁξείων, κατὰ τὸν Παιουσανίαν ἐν ταῖς Φωκικοῖς, ἢ καὶ ὑπὸ τῶν ὄζων τῶν κλήματος, τῶν ὁποίων ἡ Ἱστορία ἔχει ἔτι. Εἰς τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἐβασίλευον εἰς ἐπὶ τὸν τόπον ὁ Υἱὸς τῶν Δακαλίωνος Ὀρεσθίδης, μία Σκυλλὰ τῶν Ὀρέων ἀπὸ Σκυλλακίης, ἔτεκε ξύλον, τὸ ὁποῖον ξύλον σκάψας ὁ Ὀρεσθίδης εἶδα, καὶ ἐξ αὐτῆς, τὸ ἔαρ ἐφύτρωσε κλήμα, ὑπὸ τῶν ὁποίου τῶν ὄζων ἐκλήθησαν Ὁξόλαι, ἢ καὶ ἄλλως πως. Ἀπ' αὐτῶν ἐσάλθη ἀποικία εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἱ ὀπκληθεῖντες Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι.

2. Ταύτης τῆς Ὁξολαίας Λοκρίδος πολλαὶ Κῶμαι καὶ Πόλεις μετροῦνται, οἷον Ἀταλάντης Σημεῖον, Ἄργος, Ὀλιγώνιον, Θρακίς, Ὀπόδοτον, Λοκεῖς, Λήμνισκος, Λήδη, Νέων, Κανώπη, Τείχιον, Μεδέων, Πρόχιον, τὸ ὁποῖον πρότερον Πηλλύη ἐκαλεῖτο. διασημότεραι δὲ τῶν ἦσαν, Μολυκεῖα, πόλις Παραθαλασσία, τῆς ὁποίας ὁ Τόπος λέγεται πῶρα Καυρολίμνη, ὑπέρεται ταύτης Ὀρος ἢ Χαλκίς, κοινῶς λεγόμενον Βαράσοβα, ἐν ᾧ καὶ πόλις ὀμώνυμος αὐτῆς ἦτον ἢ Χαλκίς. καὶ ὁ Ταφίασος τὸ Ὀρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἢ Μακυνία πόλις· μετὰ τὴν Μολυκεῖαν εἶναι τὸ Ἀντίρριον Ἄκρον, ὅπου ἐκτίθη τὸ Νεόκαστρον, τὸ ὁποῖον ἠδάρησαν οἱ Βούετοι διὰ τῶν σφαι-

θηκῶν, ὅπῃ ἐτέλεσαν μὲ τῆς Τέρκης ἐν ἔτει 1701. εἶ-
 πα Ναύπακτος, πόλις Παραθαλασσία καὶ ὄχυρά, Μη-
 τροπόλις ἀπάσης τῆς Λοκείδος καὶ Αἰτωλίας, θρόνον Μη-
 τροπολίτε ἔχουσα, ἐκτίθη ὑπὸ τῆς Ἡρακλειδῶν, καὶ ἐκ-
 λήθη Ναύπακτος ὑπὸ τῆς ναυπηγίας, ὡσαύτῃ εἰς αὐ-
 τὴν ἐναυπήγησαν, καὶ τὸν Στράβωνα ἢ ἄλλως πως, κατὰ
 τὸν Πausανίαν. αὐτὴν ἐπῆραν οἱ Βενέτοι ὑπὸ Παύλου
 τοῦ Σπάτα, ἐν ἔτει 1388., καὶ ἀπ' αὐτῆς οἱ Τῆρκοι, διὰ
 τῆς Σελτῶν Μπαγιαζίτ, ἐν ἔτει 1499., ὅχι διὰ ξίφους,
 ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ἴδαν οἱ Ναυπάκτιοι τὸν μέγαν Στόλον αὐ-
 τῆς, παρεδόθησαν. ὅθεν ἔλαβον φρονόμιον ἀτελίας αὐτοῦ
 τελετῆς. πάλιν ἐν ἔτει 1686. τὴν ἀνέλαβον οἱ Βενέτοι
 ἀπ' αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς μεταξὺ αὐτῶν συμβιβάσεως τῆς ἐν
 ἔτει 1699. ἐκδύσαντες τὴν ὀλοτελῶς, τὴν ἀπένεμον εἰς τῆς
 Τέρκης ἐν ἔτει 1701. τῆ δ' αὖτῃ Αὐγῆς, ἀπέχει τῆς
 Νικοπόλεως τῆς Ἡπείρου, σχεδὸν 100. μίλια, τῆς δὲ
 Μοθώνης πρὸς βορῆαν 150., καὶ 80. Κορίνθου. Μετὰ τὴν
 Ναύπακτον ἦσαν ποτὲ καὶ ἄλλαι πόλεις Παραθαλασσῆαι,
 Εὐανθία, εἶπα καὶ Χαλεῶς, κείμεναι καὶ τὴν Βετρονίτζαν.
 τῆ δὲ Μεσογείων ἢ Ὠκεανῶν ἦτον ἡ Ἀμφισσα, ἡ με-
 γίστη καὶ ὀνομαστοτάτη πόλις τῆς Λοκρῶν, πόρρω τῆς Δελφῶν
 120. σταδίους, καὶ τὸν Πausανίαν, κληθεῖσα ὑπὸ Ἀμ-
 φίσσης τῆ Μάκαρος τῆς Αἰόλης, ἢ μὲ τὸ νὰ ἦτον ἀμφίβιος,
 ἔχουσα δηλαδὴ τὴν τροφὴν ἕκτε τῆς γῆς, καὶ τῆς θαλάτ-
 τος. ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῆς τότε ἐκείνης ἰδὼν πολὺ πῦρ ὁ-
 δόοντα ἐκεῖ, καὶ ζῶντα οὔτε τῆ γῆ, καὶ τῆ θαλάττῃ, κτί-
 σασ τὴν πόλιν, ὠνόμασεν Ἀμφισσαν, ἡ ὁποία τανυῦ κα-
 τήντισεν εἰς Κώμιον, καὶ κοινῶς λέγεται Λαμπίωσι. τινὲς
 λέγουσιν, ὅτι αὕτη νὰ εἶναι ὁ νυῦ Σάλωνας. Εἰς αὐτὴν
 τὴν πόλιν ἔκειτο ἡ Θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτέθη τὸ εἶδω-
 λον τῆς Παλλάδος, τῆς ἀχθείσης εἰς τὴν Τροίαν. ἐκρημνί-
 θη ποτὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυόνων, καὶ πάλιν ἀνηγέρθη,
 ὅπῃ κατέφυγον οἱ πλείστοι τῶν Αἰτωλῶν, ὅταν διὰ τὸν συ-

δοκισμὸν τῆς Νικοπόλεως, ἀσάτες ἐποίησαν αὐτὲς Αὐ-
γούσος ὁ Καῖσαρ· αὐτὸ μὲν τῆς Ἀμφίσσης πρὸς Ἡπειρον
30. σαδίης, ἦτον ἡ Μυωνία, πολίχνιον ἐπὶ Τόπκ ὑψη-
λῆ· πρὸς θάλασσαν δέ, ἡ Οἰάθεια, κατὰ τὸν Παισα-
ρίαν ἐν τοῖς Φωκικοῖς.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν . Ζ'.

Περὶ τῆς Δωείδος .

1. Ἡ Δωεὶς αὐτὴ τῆς Αἰτωλίας κεῖται, καὶ τῆς Λοκεί-
δος καὶ τὸ Μεσόγειον, ἔχουσα ἀπὸ μὲν τῆς Βορέως τὸ Ὀρ-
θρυ Ὄρος, ἀπ' Ἀνατολῶν τὰς Φωκεῖς, ἀπὸ Μεσημβρίας
τὰς Λοκρῆς, καὶ ἀπὸ Δυσμῶν τὰς Αἰτωλῆς· καλεῖται κοι-
τῶς Λοιδωεῖκιον, καὶ Κράβαρι. Δωεὶς ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ
Δωείδος τῆς Νηρηίδος, ἢ ἀπὸ Δώρε τῆς Ἐλλίως, ἢ καὶ
τὸν Γεωγράφον, ἀπὸ Δωεῖς, τὸ ὅποιον ἄλλοι λέγουσι να
εἶναι Ὄρος, καὶ ἄλλοι Πεδίον· ἀπὸ ταύτων, εἶναι καὶ
ἄλλη Δωεὶς πρὸς τὸν Σπερχειὸν ποταμ., καὶ ἕτερα Δω-
εὶς τῆς ἐλλάσωνος Ἀσίας.

2. Αὕτη ἡ Δωεὶς, περὶ ἧς νῦν ὁ λόγος, εἶχε τὸ πά-
λαι μὲν ἕξ λαμπρᾶς πόλεις, Κυτεῖνιον, Βίον, ἢ Βοιωῶ,
Λίλαια, Κάρφαια, Δρυόπλι, καὶ τὴν Ἐρινεὸν, καίτοι
ἡ Λίλαια ἀπαλειθεύεται καὶ ἐν τῇ Φωκίδι, ὡς ὁμορος,
πῶρα δὲ οὐδεμίαν, εἰ μὴ εἴποι τις τὸ Λοιδωεῖκιον, τὸ ὅ-
ποιον Κωμόπολις ἐστίν, ἔχουσα Θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ
τὸν Λαερίσης Μητροπολίτην· ἀπὸ αὐτῆς τῆς Ἐνεοῦ πό-
λεως ὠνομάθησαν καὶ αἱ φαῦλαι Συκαῖ Ἐρινεοὶ· ὑποκά-
τω μιᾶς Ἐρινεῦ ἰδῶν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὴν ἐπαύοδον ἐκ
τῆς Ἐρυθείας, συὸν ταῖς Βασί τῆς Γηρυόνης τὸν Κάλχαν-
τα, ἦτοι τὸν Μόψον, ἠρώτησε, πόσας Ὀλυθῆς ἔχει ἡ
Ἐρινεὸς; εἰς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθη ὁ Κάλχανς, δέκα Με-
δίμνας, καὶ εἷς Ὀλυθον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς βιάθεις να
συμφορᾶσα τοῖς δέκα Μεδίμνοις καὶ τὸν εἷς Ὀλυθον,
καὶ

καὶ μὴ διωθεῖς, περιπαίξεται ὑπὸ τῆ Κάλχαντος· ὄφρα θυμωθεῖς, καὶ πλήξας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τῷ γρόνθῳ, ἀπέκτεινε, ὃν τινα περὶ τῷ Ἐρμειῶν ἔθαψεν. καὶ τὰ ἕξῃς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τῆς Φωκίδος.

1. **Μ**ετὰ τῷ Λοκείδῃ, καὶ τῷ Παραθαλασσίῳ Ἀκρῶν τῆς Κελαϊῆς Κόλπου, ἔπεται ἡ Φωκίς, κοινῶς λεγομένη Σάλωνας, κληθεῖσα ἀπὸ Φώκας τῆς Υἱῆς τῆς Ὀρυτυτίωνος τῆς Κορινθίας, ἢ ἀπὸ Φώκας τῆς Υἱῆς τῆς Αἰακῆς, ὅς τις ὀλίγον ὑπερον τῆς ἀνωτέρου, εἰσηλθεὶν ἐκεῖ Ὀδηγὸς τῆς Σόλης τῆς Αἰγυλίου· ἐν αὐτῇ τῇ Φωκίδι εἶναι τὸ διάσημον καὶ πολυθρύλητον ὄρος ὁ Παρνασσός, κοινῶς λεγόμενον Διάκτρα (α) ὁ Ὄρονος, καὶ τῆς Ποιητῆς, καὶ ἡ Καθέδρα τῆς Μισῶν, κληθεῖσα ἀπὸ Παρνασσῆ τῆς ἐντοπίου Ἡρώος, ἢ ἀπὸ τῆς Λάρνακος τῆς Δωκαλίωνος, ἢ ὁποῖα μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν προσωρμίθη ἐκεῖ, Λαρνασσός, καὶ τροπῇ τῆς λ. εἰς π. Παρνασσός· πλησίον αὐτοῦ εἶναι ἡ Κασαλία Πηγὴ, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ κατ' ἐκείνον, ὅπερ ἀέβαινον ἐκ τῆς Γυμνασίης εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς Ἱερὸν ἄνομάθη ἀπὸ Κασαλίας τῆς Παρθένου, τῷ ὁποίῳ μυθολογεῖται, φέγγεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, να μεταβλήθη εἰς Πηγῶν· ἡ διασημοτέρα Κώμη τῆς ἐν τῷ Παρνασσῷ, εἶναι ἡ Ἀράχωβα· αὕτη ἡ Φωκίς ἔχει ἀπ' Ἀνατολῶν τῷ Βοιωτίαν, καὶ τῆς Κρημιδίας Λοκρῆς, ἀπὸ Βορέως τῷ Δωκείδῃ, ἀπὸ Δυσμῶν τῷ Λοκρίδῃ, καὶ ἀπὸ Μεσημβρίας τὸν Κελαϊῶν Κόλπον.

2. Πό-

(α) Τῷ ὀνομασίῳ λαβὼν ἐκ τῆς Λυκωρείης πόλεως. Πρότερον ἐκαλεῖτο πᾶσι τῷ περιφθιμον ὄρος Παρνασσός, ἐκ τῆς λάρνακος τῆς Δωκαλίωνος, ὅστις εἰς τὸν Κατακλυσμὸν τῆς Θεσσαλίας ἀπεσώθη ἐκεῖ δι' αὐτῆς· μετέπηται δὲ μετατραπέντω· τῷ Δ. εἰς Π. ἐκλήθη Παρνασσός.

2. Πόλεις Παραθαλάσσιαι τῆς Φωκίδος, ἦσαν ποτὲ αἱ διασημότεραι τῶν ἄλλων αὐταί. Μετὰ τὴν Χαλεῶν τῆς Λοκίδος, ἢ Κύρρα, ἣτις καὶ διὰ τὸ ἰῶτα γράφεται, πόλις ποτὲ ἀκουσὴ καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῇ Θαλάττῃ ἰδρυμένη ὑπὸ τῇ Κίρρῃ τῷ Ὄρει, ἀντικρὺ τῆς Σικυῶνος, ἀφ' ἧς ἢ ἀβάσις εἰς Δελφὸς ὀδοποιεῖται πρὸς σαδίων, ἢ κατὰ τὸν Πausανίαν, 60. ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ὁ Ἀπόλων Κίρραϊος· πλησίον ταύτης ἦτον τὸ Νεώριον τῶν Δελφῶν· ἀρκεῖται τῆς Κίρρας τὸ Κεισσαῖον Πεδίον, εὐδαιμον καὶ καρποφόρον. Κρίσσα, πόλις ποτὲ κειμένη πρὸς τὸν Τερμησσὸν ποταμὸν, κτιθεῖσα ὑπὸ Κρίσσης τῶν Ἀδελφῶν τῶν Παραπέως, ἐπὶ τὸ στυγρὸν τῆς εἰς Δελφὸς ἀγέσης ὁδῶν οἴονται τινὲς, ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ νὰ εἶναι ἢ Κίρρα, καὶ ἢ Κρίσσα· ἀπ' αὐτῆς τῆς Κρίσσης παρωνομάθη ὁ Κόλπος τῆς Κορίνθου Κεισσαῖος· τὸσον ἢ Κίρρα, ὅσον καὶ ἢ Κρίσσα ἠδ' ἀφίσθησαν εἰς τὸν Κεισσαῖον Πόλεμον, ἢ μὲν Κίρρα ὑπ' αὐτῶν τῶν Κεισσαίων, ἢ δὲ Κρίσσα ὑπερον ὑπ' Εὐρυλόχου τῶν Θετταλῶν· ἀπασαι δὲ αἱ πόλεις τῆς Φωκίδος κατεβλήθησαν εἰς ἔδαφος ὑπὸ Φιλίππου τῶν Ἀμυνίων ἐν τῷ ἱερῷ Πολέμῳ, τανυῶν ἐν αὐτῇ τῇ Κρίσση, ἢ πλησίον ταύτης εἶναι ἢ λεγομένη Κώμη Χεισσό. Ἀντίκυρρα πόλις ποτὲ Παραθαλασσία, μεταξύ τῆς Κρίσσης ὑπὸ Δυσμῶν, καὶ τῆς Βέλιδος ἀπ' Ἀνατολῶν· εἰς ἐκεῖνον ὅπως εἰς αὐτὴν ἤρχετο ἀπὸ Ἀμβρῶσσης, ἢτοι ἀπὸ τὸ Δίσομο, εἶται ἢ ὁδὸς (κατὰ τὸν Πausανίαν) ὅσον σάδια δύο ἀνωτῆς, κακείθεν, ὅπως ἦτον ποτὲ τὸ Ἱερόν τῆς Δικτυωνναίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκ ταύτης ἢ ὁδὸς εἰς Ἀντίκυρραν· τινὲς λογιάζουσι νὰ εἶναι τὰ Ἄσπρα Σπίτια, Διμῶν περίφημος, ἀλλ' αὐτὰ ἦτον τὸ Νεώριον τῶν Ἀμβρῶσσεων. ἢ δὲ Ἀντίκυρρα εἶναι τὸ Μετόχι τῶν Ἀγίων Λακῶν, τὸ ὁποῖον κοινῶς Σιδεροκαυχιὸν λέγεται· λέγουσι τινὲς ὅτι νὰ μὴ εἶναι αὕτη ἐκεῖνη ἢ Ἀντίκυρρα, εἰς τὴν ὁποίαν γεννᾶται ὁ Ἐλέβορος κατὰ τῶν παραφρονοῦντων, ἀφ' ἧς ἐκράτησε παροιμία,

„ Πλεῖν

ἢ Πλεῖν ἐς Ἀντικύρραν". διότι ἐκείνη γὰρ εἶναι Νῆσος τῆς Οἰτέας Κόλπας· ἀλλ' ἔτσι ἴσως σφάλλασι· Πόρρω τῆς Λιμνῆς τῆς Ἀντικύρρας σαδίως ἑκατὸν, ἦτον ἢ Βῆλις, πόλις ὄμορος τῆς Φωκίδι, ἀπέχουσα τῆς Βοιωτικῆς Θήσβης 80. σαδίως, κειμένη ἐπὶ ὑψηλῆς τόπῳ, ἀπὸ τῆς Λιμνῆς αὐτῆς ἑπτὰ σαδίως· ὁ δὲ ἐκεῖ ρέων Χείμαρρος, Ἡρακλείος ὀνομάζεται· φαίνονται ἴχνη τινὰ ταύτης εἰς τὸ Παραθαλάσσιον, ὑποκάτω ἀπὸ τὸ Δομπὸν τὸ Μοναστήριον.

3. Μεσόγειοι δὲ πόλεις τῆς Φωκίδος ἦσαν πολλαί, τῶν ὁποίων αἱ ἀξιολογώτεραι μετρῶνται αὐταί. Μετὰ τὴν Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας, τὴν κοινῶς τανυῦ Κάρφουσαν λεγομένην, εἰς διάστημα πρὸς Δυσμάς σαδίων 20. κατὰ τὸν Πausανίαν, ἦσαν οἱ Πανοπεῖς, τῶν ὁποίων ἡ πόλις ἢ Πανοπαία, ἢ Πανόπη ἐλέγετο, ἀπὸ Πανοπέως κληθεῖσα τῆς Τίης τῆς Φώκας, τανυῦ Ἐρίπειον, ὡς περὶ ἢ αἰλοῖται, λέγεται κοινῶς ἢ ὑπ' αὐτῶν Κώμη, Ἁγίος Βλάσιος· εὑρον ἐντὶνι λίθῳ ἐνδον αὐτῆς, ἐπιγραφὴν: „ Ἐπὶ Ἐυεδάμῳ „ πόρρω ταύτης σαδίως ἑπτὰ, ἢ ἢ πλείονες, κεῖται ἢ Δαυλῖς, κοινῶς Δαύλεια, πόλις ποτὲ ἀξιόλογος, ἔχουσα Θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἀθίνων Μητροπολίτην, ἐκλήθη ἀπὸ Δαυλίδος τῆς θυγατρὸς τοῦ Κιφισσοῦ· ἢ ἀπὸ τῶν συνεχῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ, ὅπερ ἢ πόλις ὠκίδη· Δαύλια ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καλεῖσθαι τὰ δασέα· Λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ Δαυλίδι αἱ Γυναῖκες γὰρ ἔφεσαν ἐν τῇ τραπέζῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὸν Τηρέα, ἢ Παῖδα ἐφημερίον, ἢ ἔκτοτε ἤρξατο ἐν ἀνθρώποις τῆτο τῶν ἐπὶ τραπέζῃ μιάσματων. „ Ἐν ταύτῃ τῇ „ Γῆ Χελιδόγες ἔτε τίκτεσιν, ἔτε ἐκλέπεσιν γὰρ τὰ ὠὰ „ ἔδ' αὖ ἀρχὴν πρὸς οἰκήματος ὀρόφῳ νεοσσιῶν Χελιδῶν „ ποιήσαντο· εἶναι ἢ Χώρα, ἢτοι Τόπος τῆς Δαυλίδος Ἰρῶνις καλουμένη, ὁμοίως εἶναι ἢ ἀνοδος διὰ τῆς Δαυλίδος ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Παρνασσῆς, μακροτέρα τῆς ἐκ Δελφῶν, ὅμως ὄχι τόσο δὺσβατος, ἢ χαλεπὴ ὡσαύτ' ἐκείνη·

ἐκ τῆς Δαυλίδος καὶ τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Δελφοὺς ἀγύσαν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐν τοῖς ἀριστεροῖς τῆς ὁδοῦ, ἦτον ποτὲ Οἰκοδόμημα Φωκικὸν καλούμενον, ἐν ᾧ συνηθροίζοντο οἱ Φωκεῖς ἀφ' ἑκάστης πόλεως αὐτῆς· ἀπ' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ πλέον ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ τὰς Δελφοὺς προχωρῶν, εὐρήσεις τὴν χριστὴν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφρόνισεν ὁ Οἰδίπους τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ εἰς τὸ μεσαιώτατον τῆς τειρόδου κείνται τὰ Μνήματα τῆς Λαΐης καὶ τῆς Οἰκέτης, ὅπερ τὸν ἠκολούθη, ἔχοντα λίθους μεγάλους σφισσοειδέας, τὰς ὁποίας εὐρῶν ἐκεῖ πεφρονόμους Δαμασίρατος ὁ Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν ἔθαψεν· αὕτη ἡ ὁδὸς ἀπεδῶ μέλει τῶν Δελφῶν, ἦτοι τῆς Καστρῆς, εἶναι προσαύτης καὶ χαλεπωτέρα· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐπαναστρέφοντες εἰς τὴν Δαυλίδα λέγομεν, ὅτι, εἶναι καὶ ἄλλη ὁδὸς ἐκ τῆς Δαυλίδος τραχεῖα καὶ ὄρεινὴ τὸ περισσότερο, ἢ ἀγύσα εἰς Στίειν, πόλιν ποτὲ τῶν Φωκέων, ἣτις καί τοι Ἐρίπειον, Στίειν προσέτι ὀνομάζεσθαι, ἀπέχουσα τῆς Δαυλίδος περίπου τῶν 95. σταδίων, εἰς αὐτὴν ἐκατοίκησαν πρῶτον Ἀθίωαῖοι ἐκ τῆς Δήμης τῶν Στιρέων, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Πεισῶνα, διωχθέντες ὑπὸ τῆς Αἰγέως ἐκ τῶν Ἀθίωων, ὅς τις πρῶτον ἦλθεν ἐκεῖ ἀπὸ τῶν ὁποίων Στιρέων ὀνομάθη ἡ πόλις Στίειν, κειμένη ἐπὶ ὑψηλῆς τόπῳ καὶ πετρώδεις, δι' αὐτῆς οἱ Στιεῖται ἐσπαύριζον ποτίμεν ὕδατος ἐν ᾧ τῆς θέρης· κάτω δὲ τῆς Πόλεως τέσσαρας σταδίους κατερχόμενοι, ἐλάμβανον ὕδωρ ἐκ Πηγῆς, ἡ ὁποία ἦτον ἐν πέτραις ὄρωρυγμένη, καὶ τὰ ἐξῆς· ἦτον καὶ Ἱερόν ἐν τῇ Στιείδι τῆς Ἀρτέμιδος, ἐκ λίθου Ποντελισίου, δάδας ἐχέουσα, καὶ τὰ ἐξῆς· πανυῶ δὲ κείνται ἐκεῖ τὸ διασημότερον Ἱερόν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὀσίας Πατρὸς Λουκά, τοιαύτης κατασκευῆς καὶ ὠραϊότητος, ὡς οὐδὲν ἄλλο τῶν ἐφ' ἡμῶν, κτισθὲν ὑπὸ Ῥωμαῖς, καὶ τὰ ἐξῆς· ἐν ᾧ διάγουσι Καλόγηροι· ἐν τισὶ λίθοις τῆς Ἱερῆς ἀνέγνων ἐπιγραφὰς τοιαύτας· „ Θεοῖς Σεβαστοῖς, καὶ ἢ τῇ πόλει, τὴν Κριώλιον καὶ τὰ πρὸς τὰς Βαθμοὺς, καὶ

„ τὸ Ἐποίκιον Ἐσνοκράτης καὶ Ἐυμαρίδας ἀνέθηκαν ἐκ τῶν
 „ ἰδίων, καὶ τὴν τῆς ὕδατος εἰσαγωγὴν. ” καὶ ἄλλας ἐκ Στί-
 ρεως ἐπὶ Ἀμβρωσσον ἢ ὁδὸς εἶναι πεδιά 60. σταδίων,
 καλεῖται αὕτη ἢ ποτὲ πόλις, πανυῶ σμικρὰ Κώμη, Δί-
 σομο, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀμβρώσσης Ἡρώος τινός, κεῖται
 ὑπὸ τὸν Περνασσὸν τὸ ὄρος, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη ἦσαν
 διττά, καὶ μετὰ τὸ πλάτος μίαν ὀργύϊαν, καὶ δὲ τὸ ὕψος
 δύο καὶ ἡμίσειαν, σιναεθμύμενα μὲ τὰ Βαβυλώνια, τὰ
 Ῥόδια, καὶ τὰ Βυζάντια, τῶν ὁποίων πανυῶ μόλις φαίνον-
 ται λείψανα, ἐκτίθησαν ὑπὸ τῶν Θεβαίων, εἰς τὸν και-
 ρόν τῶν Μακεδονικῶν πολέμων ἀέγων ἐκεῖ ἐπιγραφὰς
 τιαύτας.

„ Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μαυρώλιον Κόμοδον Ἀπτο-
 „ νεῖνον Αὐτοκράτορος Καίσαρος λ. Σεπτιμίου Σεβήρου
 „ Περτίνακος Σεβαστοῦ Ἀραβικῆ Ἀδιαβηνικῆ παρθικοῦ,
 „ μεγίστη ἀδελφοῖν, ἢ πόλις Ἀμβρωσέων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς
 „ ἀντέρωτος, τῆ ἀντέρωτος καὶ εὐτυχεσάτω πζηθε ἐπι-
 „ μεληθεῖν ρος τῆ ἀρχοτος ψ β ”. Ἐν ἄλλῳ λίθῳ.
 „ Αὐτοκράτορα Νέρωνα Τραϊανὸν Καίσαρα Σεβαστὸν Γερ-
 „ μαρικόν, ἢ Βελη καὶ ὁ Δῆμος Ἀμβρωσίων. καὶ ἐν ἄλλοις.
 „ Ἀλκαῖος Ἀμβρωσέων Ἀμφίδαμος Σάραπι, Ἴσι, Ἀ.
 „ νιβι, ἀεισάδας πιακον. „ Καλλιστρατα.
 „ Ἀπόλλων . . νικίας . . Ἐπαφρόδειτον χαῖρε. ” καὶ τὰ ἐ-
 ξῆς. τὸ Πεδίον τῆς Ἀμβρωσέων κεῖται ἐν μέσῳ Ὀρῶν,
 καὶ τὸ περσιώτερον μέρος αὐτῆ, ὡσπερ τὸ πάλαι, εἶναι καὶ
 πανυῶ κατέφυτον μὲ ἀμπέλους. γίνονται καὶ ποῖλοι Θάμνοι
 συνεχεῖς ὡσπερ αἱ Ἀμπελοι, ἀφ’ ὧν σιναίγῃσι τὸ περ-
 νοκόκιον. καὶ τὰ ἐξῆς.

Δελφοί, κοινῶς Κασεῖ, πόλις ποτὲ διάσημος, πανυῶ
 σμικρὰ Κώμη. Δελφοί ἐκλήθησαν ἐξ αἰτίας τιαύτης.
 Κασαλίου τοῦ Κρητὸς πέμψαντος ἀποικίαν, ὁ Ἀπόλλων
 ὁμοιωθεὶς μὲ Δελφίνα, προηγείτο τῆς Νεώς ἕως τῆ Κρισ-
 σαίης Κόλπου, ἢ κατ’ ἄλλους, να εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ναῦν,
 καὶ

καὶ φεῖ τῆτον τὸν τόπον, νὰ ἐπήδησον εἰς τὴν Θάλασσαν,
 ὅπως ἐξελθὼν ὁ Κασάλιος, καὶ κρατήσας τὸ τόπον, Ἱερὸν
 τῆ Δελφινίᾳ Ἀπόλλωνος ἰδρύσας. ἄλλοι δὲ πάλιν λέγου-
 σι, Δελφοὶ νὰ ἐκλήθῃσιν, ἀπὸ Δελφινίᾳ τῆ Δράκοντος,
 ὅν ὁ Ἀπόλλων ἐκτείνῃ. ἀπέχει αὕτη ἢ πόλις τῆς μετὰ
 Κείας μίλια ἑπτὰ, τῆς δὲ Θαλάσσης πρὸς βορρῆαν δέκα.
 πλησίον τῆς Δελφῶν ἦτον καὶ ἡ Πυθία πόλις, ὅτις καὶ
 Πυθῶν ἐλέγετο, καὶ Πυθῶν καὶ τὸν Ὅμηρον. „ Πυθῶνα
 „ Πετρήεσσαν, καὶ Παρνασία Νάπη”. Πυθῶν δὲ ὠνομά-
 ρηθι, ὅτι ἐν αὐτῇ τῆ πότι τῆξόσας ὁ Ἀπόλλων τὸν Δρά-
 κοντα ἐκτείνῃ, καὶ θανάτων ἐσώθη, τὸ ὁποῖον ῥῆμα λέγεται
 Ἐλλωισί, Πύθω, ὡς παρ’ Ὅμηρον. „ Δεῦκ’ ὄσέα πύ-
 „ θεται ὄμβρω”. ὁ Πausanias λέγει. ὅτι μία καὶ ἡ αὐ-
 τῇ πόλις εἶναι ἡ Πυθία, καὶ οἱ Δελφοὶ, εἰς τὴν ὁποῖαν
 ἐτελείτο ἡ λαμπρὰ Ἐορτὴ καὶ Πανήγυρις τῆς Ἐλλωῶν,
 τὰ Πύθια δηλαδὴ, ὁ εἰς τῆς τεσσάρων ἀγῶνων, εἰς μνή-
 ρων τῆ Πύθωνος Δράκοντος, ἀφ’ ἧ καὶ ὁ κτείνας Ἀπόλ-
 λων Πύθιος παρονομάζεται. Οὗτος ὁ Ἀγὼν τῆς Πυθίων
 ἐτέθη πρότερος πολλοῖς ἔτεσι τῆς Ὀλυμπίων ὑπὸ τῆ Ἀ-
 πόλλωνος, ὅς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τῆς Δελφῆς,
 ἔβοσκε βόας εἰς τὸν Πυθῶνα, κλέψας δὲ τὰς βῆς τῆ Ἀ-
 πόλλωνος ὁ Ἑρμῆς, καὶ ληφθεὶς ἐπ’ αὐτοφόρῳ, ἔδωκεν αὐ-
 τίποινον τῆς κλοπῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὴν τετράχορδον
 Χέλυ, ἢτοι τὴν Λύραν. ὡς αὐτὸς εὔρεν, ἔχουσιν αὐτῇ
 χορδῶν, λίνον ἐνημμένον, καὶ αὐτ’ αὐτῆς ἔλαβε ᾠδὴν τὴν
 Ἀπόλλωνος τὸ Κηρύκειον: λαβὼν δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν τε-
 τράχορδον Χέλυ, ἐπτάφθογγον ἐποίησεν, ἐξελθὼν τὰ λι-
 να ἐκ τῆς Λύρας, καὶ βαλὼν αὐτ’ αὐτῶν τὰ Νεῦρα, μα-
 θῶν δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην παρὰ τῆ Πανός,
 πρῶτον θεμισθεὶς εἰς τῆς Ἀρκάδας, εἶτα ἔρχεται εἰς ἔτετο τὸ
 Μαντεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πρῶτον ἐχρησμάθησεν ἡ Νύξ, εἶτα
 ἡ Θέμις. τῆ Πυθῶνος ὄψεως κυριεύοντος τότε τῆ Προφητικῆς
 Τείποδος, εἰς τὸν ὁποῖον Τείποδα πρῶτον ὁ Διόνυσος ἐθε-

μίσθισε. πξόσας δὲ ὁ Ἀπόλλων τὸν Πυθῶνα ὄφιν, τίθει
 σι τὸν Πυθικὸν Ἀγῶνα, ὃν καὶ Γυμνακὸν ὠνόμαζον, ἐν ᾧ
 παῖδες Πυθιονίκαί ἐσάθισαν εἰς μὲν τὸ σταδίον ὁ Κάστωρ,
 εἰς δὲ τὴν Πυγμῶν ὁ Πολυδόκιμος. εἰς τὸν Δολιχὸν ὁ Κα
 λαῖς, ὁ Ζήτης εἰς τὸν Ὀπλίτην, ὁ Πηλοῦς εἰς τὸν Δίσι
 κον, ὁ Τελαμών εἰς τὴν Πάλλω, καὶ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸ
 Παγκράτιον, τὰς ἁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐσεφάωσε μὲν Δάφ
 νην, ἀπελθὼν δὲ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν Κρήτην, ὑπὲρ τοῦ
 ἀθωοθῆναι ἐκ τῆς Δρακοντοκνίας ὑπὸ τῆς Χρυσοθέμιδος,
 καὶ ἐπανακάμψας εἰς τὰ Θεσσαλικά Τέμπη, ἐκαθαρίσθη
 ἐκεῖ καὶ τὸ φρόσαγμα τῷ Διὶ, σεφνωθεὶς τὴν κεφαλὴν
 ἐκ τῆς ἐκείσε Τεμπικῆς Δάφνης, ἐκ τῆς ὁποίας λαβὼν
 καὶ κλόνον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐπῆλθεν αὐθις εἰς τὰς
 Δελφάς, καὶ παρέλαβε τὸ Μαντεῖον, καὶ τότε οἱ οἱ Δελ
 φοὶ παραλαβόντες, ἐπεμπον κατ' ἔτος ὄγενεῖς νέους πρὸς
 τὸ κομίσαι σεφάως ἐκ τῆς Τεμπικῆς Δάφνης, μὲν τὰς ὁ
 ποίας ἐσεφον τὰς Πυθιονίκας. τῶν δὲ Κεισαίων καὶ Κιρ
 ραίων κλεπτόντων, καὶ πράγματα παρεχόντων τοῖς εἰς τὸ
 Χρυσήειον ἐρχομένοις Ἕλλησιν, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν
 ὁ Θεσσαλὸς Εὐρύλοχος, σιμάμα τοῖς Ἀμφικτύοσι, καὶ ἐλ
 θὼν ἐπ' αὐτὰς καὶ καταπολεμήσας τὰς Κιρραίας, πάλιν
 ἀνέθηκε τὸν Ἀγῶνα, Χρηματίτην αὐτὸν τότε διατάξας,
 ὡσαύτ' ὅπως διὰ τὴν ληστεικὴν τῶν Κιρραίων ἐφθορὰν, ἐλει
 ψε μερικὸν καιρὸν. μετὰ δὲ χρόνον ἔξαστη, Στεφανίτην
 Ἀγῶνα ἀνεκήρυξεν. Ἐτελείτο δὲ ὁ Ἀγῶν διὰ ἐναετηεί
 δος, εἶτα εἰς πενταετηεῖδα μετέστη ἐκ τῶν Παρνασσίδων
 αἱ ὁποῖαι ἐφερον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι
 τὸν Φύλακα Ὀφικ τῷ Μαντεῖι, τὰς ἐν ταῖς χερσὶν ὀπώ
 ρας. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ δὲ ἐν τοῖς Δελφοῖς Μαντεῖον καὶ Ἱερὸν, (διὰ τὰ ὁ
 ποία οἱ Δελφοὶ ἐγιναν περίφημοι καὶ ἀκρῶς χεδὸν εἰς ὅλον
 τὸν Κόσμον, ὡσαύτ' ἀπόμι καὶ διὰ τὴν ἐκείσε σιμάθροισιν τῶν
 Ἀμφικτυόνων) εἰς πόσῃν ἀλλάξειαν τὸν εἶχαν οἱ Παλαιοὶ,
 καὶ

καὶ εἰς τὴν ἀγιότητα τὸν ἐνόμιζον, ὥστε ἐκ τῆς ψυχῆς αὐ-
τῶν πίστεως καὶ δυσειδαιμονίας, ἀφιέρωναν πλεῖν ὑπερβε-
λικά καὶ ἀσύγκριτα. ὁ Κροῖσος ὁ Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν
ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὸ χρυσὴν ἀσπίδα εἰς τὴν ἑρῶναιαν Ἀθη-
ναίαν. ἔστειλεν ἐκ καθαρῆς χρυσῆς χιλίας πλίνθας, διὰ τῶν
ὁποίων κατεσκεύασαν τὸν χρυσὸν Βωμὸν τῆς Ἀπόλλωνος.
οἱ Ἕλληνες ἀφιέρωσαν χρυσὸν Τρίποδα, ἐφιστάμενον ἐπὶ
χαλκῆ Δράκοντος, ἐκ τῶν σκύλων καὶ λαφύρων τῶν ἐν ταῖς
Πλαταιαῖς νικηθεύτων Μήδων, ἐπαῖω τὰ ὁποῖα ἀναβαί-
νυσθα ἢ Μάντις ἀπεκρίνετο τοῖς ἐρωτῶσιν· αὐτὰς δὲ τὰς
ἀποκρίσεις τῆς Πυθιάδος τοσαῦτον ἀληθεῖς ἐνόμιζον, ὥστε
καὶ παροιμία ἐπεκράτησε: „ Πᾶν τὸ ἀληθές, ἐκ Τρίποδος
λέγεται “. ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς ὑπὸ ἀφιέρωσιν
ἱερὸν δῶρον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐκ τῶν σκύλων τῶν Μή-
δων, καὶ ἐρωτήσας τὴν Πυθίαν, αὐτὴν θέλη νὰ τὸ ἀφιέρωσιν
εὐδον; προσάζεται νὰ τὸ δὲγάλη ταχέως ἐκ τῆς Ἱερῆς. ἀ-
φιέρωσιν εἰς αὐτὸ τὸ Ἱερὸν, καὶ κεχρυσωμένον εἶδωλον τῆς
Πόρνης Φρυγῆς ὑπὸ ἀσελγῶν νέων, τὸ ὁποῖον κατεσκεύα-
σε ὁ Πραξιτέλης ἐράμενος καὶ αὐτὸς ταύτης· ἔτινος ἢ ἐπιγρα-
φὴ ἔλεγε. „ Φρυγὴ ἐπικλῖς Γυωὴ Θεσπικὴ “. τοιαύτης ὡ-
ραιότητος ἦσαν αὐτὴ ἢ Φρυγὴ, ὥς τε ὁ Πραξιτέλης ἀπ’
αὐτῆς ἔλαβε Παράδειγμα, ὅτε κατεσκεύαζε τὴν Κνιδίαν
Ἀφροδίτην· καὶ ὁ Ἀπελλῆς ἀπ’ αὐτῆς γυμνῆς εὐσεως,
ὅτε ἐζωγράφησε τὴν Ἀφροδίτην ἐξερχομένην ἐκ τῆς θα-
λάσσης. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆτου τῆς Ἱερῆς δὲβίσκοτο γε-
ραμμένα τὰ Ἀποφθέγματα τῶν Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, οἷον

1 Θεὸν σέβου.

2 Γονεῖς τίμα.

3 Ἐπαίνει τὰ καλά.

4 Φιλόσοφος ἔσο.

5 Φθόνου ἀπέχε.

6 Γαμῶν βελούε.

7 Ἐγγύην φεύγε.

8 Γινώθει σεαυτὸν.

9 Αἰχρὰ φεύγε.

10 Μάρτυρε τὰ δίκαια.

11 Φιλοπονίαν παρέχε.

12 Ζημίαν φείδε.

13 Κέρδος κράτει.

14 Θανοῦ δι’ αὐτῆς.

15 Τὰ

15 Τὰ δόλια φοβᾶ .

16 Μηδὸν ἄγαν .

17 Φήμην καλλιᾶ ἔχε .

18 Τύχην νόμιζε .

19 Φιλορειακίαν φεύγε .

20 Τέκνοις ἐπίτασσε .

21 Ὅχλῳ ἄρεσκε .

22 Οὐδένος καταφρόνει .

23 Νόμοις ἀποτάγῃσι .

24 Βλέπε τὰ μέλλοντα .

25 Μηδὸν ἀπέλει .

26 Πίσιν φύλασσε .

27 Παρόντα κατηγόρει .

28 Τε βίε σε φρόντιζε .

29 Ἐπίτασσε σαυτῷ .

30 Ὅμοιους σεαυτῷ φίλοις

χρῶ .

31 Γῆρας ἐκδέχε .

32 Χρήσιμα ἐτοίμαζε .

33 Ουσίαζε καθὼς ἔχεις .

καὶ τὰ παραπλήσια . Ἐσυλήθη δὲ καὶ πολλὰκις τὸ τὸ Ἱερόν ὑπὸ ἱεροσύλων καὶ ἀνοσίων ἀνθρώπων . ὁ ἐκ τῆς Εὐβοίας Λησῆς Κρίος , καὶ τὸ ἔθνος τῶν Φλέγων , καὶ ὁ Πύρρος ὁ γίος τῷ Ἀχιλλέως ἔφερον κατ' αὐτῆ χειρας ἱεροσύλας , ὁμοίως καὶ μέρος ἐκ τῶ στρατεύματος τῷ Ξέρξου . βελιθεῖς δὲ καὶ ὁ Ἡγεμὼν τῶν Γάλλων ὁ Βρεῖνος μετὰ τὸ ελθεῖν μὲ πολλὰς μυριάδας κατὰ τῆς Ἑλλάδος , νὰ ἔλθῃ καὶ κατὰ τῶν Δελφῶν , διὰ νὰ συλήσῃ αὐτὸ τὸ Ἱερόν , καὶ τὴν Δελφίδα Γῆν , καὶ φοβηθεῖντες αὐτὸν οἱ Δελφοὶ , ἠρώτησαν περὶ τῆς τῷ Μαντεῖον , εἰς τὴς ὁποίας ἀπεκείθη . „ Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα , καὶ Λόκαϊς Κόραις . ” ὅθεν τελότατον ὁ Ἱερός Λαὸς , ἦτοι οἱ Δελφοὶ πολλὰς τῶν ἐκεῖσε ἐλθόντων Γάλλων ἀπέκτειναν . καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐσάθησαν Ἱεροσυλοὶ , μὲ τὴς ὁποίας συναπαρτιζομένη καὶ ὁ Νέρων , καὶ τὰ λοιπὰ . ἀνάγνωθι περὶ τῷ Πausanias τὸν κατάλογον τῶν ἐκεῖ ἀναθημάτων . Λέγεται προσέτι , ὅτι ἐκεῖ νὰ ἦτον ἀρχαιοτάτη πόλις , τῆς ὁποίας καταποντιθείσης ὑπὸ ὄμβρων τῶν καὶ Δόκαλίωνα συμβαίων , καὶ οἱ ἐκεῖθεν τότε φυγόντες ἔκτισαν ἑτέραν πόλιν εἰς τὰς Κορυφὰς τοῦ Παριασσοῦ , Λυκώρειαν κληθεῖσαν ἀπὸ Λυκῶρε τῷ Κτίτορος . πλησίον τῶν Δελφῶν τρέχει καὶ Χειμάρρος Φλεῖσος λεγόμενος , ὃς τις κατέρχεται ἐπὶ Κίρραν τὸ Ἐπίνειον αὐτῶν .

4. Πύρρω τῶν Δελφῶν σαδίας 60. καὶ τὰ ἄκρα τῶν Παριασσοῦ ,

ρασσῶ, κεῖται τὸ Κωρύκειον ἄντρον, τὸ πλέον περιφημον
 ἢ ἀξιολογώτερον πῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις
 λοιπῶν ἄντρων, κληθεὶς ὑπὸ Κωρυκίας τῆς Νύμφης, ἢ ἀ-
 φιερωθεὶς εἰς τὰς Κωρυκίας Νύμφας, ἢ εἰς τὸν Πάνα, ὡς
 οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκῶντες ἠγύουται. Ἀποτέρω δὲ τῆς
 Δελφῶν μίλια 20. κατὰ τὸν Πλίνιον, ἦτον ἡ Αἰγοθόχεια
 πόλις ποτὲ. Τιθορεία, ἢ Τιθορέα πόλις ποτὲ, ἀπέχε-
 σα πῶν Δελφῶν σταδίους 80., ὀνομαθεῖσα ὑπὸ Τιθορείας
 τῆς Νύμφης, τὴν ὁποίαν πρότερον Νεῶνα ἐκάλεον. Τι-
 θορέαν δὲ ὠνόμαζον τὴν ἄκραν τῆς Παρνασσῶ. εἰς αὐτὴν
 τὴν πόλιν ἦσαν ἀξιομνημόνευται Ἄλσος, ἢ Ἀγαλμα τῆς
 Ἄθουας, ἢ τὸ Μνήμα τῆς Ἀντιόπης, ἢ τὰ Φώκε ἐν ἐνὶ
 τῇ αὐτῇ συσταφύτων. οἱ Τιθορεῖς ἐκοπίαζον τὸ κα-
 τ' ἔτος, καθ' ὃν χρόνον τρέχει ὁ ἥλιος τὸ Ζῶδιον τῆς Ταύ-
 ρου, νὰ κλέψωσι χῶμα ἐκ τῆς Μνήματος τῆς Ζήθε ἢ Ἀμι-
 φιώνος, τῆς ἐν Θήβαις ὄντος, ἢ νὰ τὸ περιάψωσιν εἰς τὸ Μνή-
 μα ταύτης τῆς Ἀντιόπης, νομίζοντες ἢ πισδόντες καὶ τὸν
 Χρησμόν τῆς Βάκκιδος, ὅτι ἐκ κῆτος, οἱ μὲν ἀγροὶ αὐτῆς
 ἔχουσι νὰ καρπίσωσιν, οἱ δὲ ἀγροὶ τῶν Θηβαίων ὀλί-
 γον καρπὸν θέλουσι δώσει. διὰ τῆτο καὶ οἱ Θηβαῖοι κα-
 τ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐφρέραν τὸ Μνήμα τῆς Ζήθε ἢ Ἀμεί-
 νος. Πλησίον τῆς Τιθορέας τρέχει ὁ Καχάλης Ποταμὸς,
 ἀφ' ἧ οἱ Τιθορεῖς καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν Ὀχθὴν ἐλάμ-
 βαον ὕδωρ. ἐπαινεῖται τὸ ἔλαιον τῆς Τιθορείας ὑπὸ τῆς
 Πausανίης, ὡς ἄριστον κατὰ τὴν χροῶν, καὶ ἠδονήν. εἰς
 αὐτὴν πανυῶ κεῖται τὸ Κάσρον τῆς Σαλώνων, τὸ ὁποῖον
 δεῦν εἶναι ἀρχαῖον, ἀλλὰ μεταγενέστερον, τιμηθεὶς εἰς θρό-
 νον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἀθηνῶν Μητροπολίτην. δεῦν ἠ-
 ζεύρω ἐκ τίνος ἀμαθίας ἐπεκράτησε νὰ γράφεται αὐτὸ
 Σαλώνων, Σόλωνος, ὡς καὶ αὐτὶ Δαυλείας, Διαυ-
 λείας, καὶ αὐτὶ Ὀπυντίαν Μεδινίσσης, καὶ τὰ ἔξῃς.
 Μετὰ τὴν Τιθορείαν ἦτον ἡ Λέδων πόλις, καὶ Ναοὶ
 περιφημοί, οἷον πόρρω τῆς Τιθορείας σταδίους 70., ὁ

Ναός τοῦ Ἀσκληπιοῦ· τύπου δὲ ἀφίστατο σταδίους 40·, τὸ Ἀγιώταπν Ἱερὸν τῆς Ἰσιδος, ὡς αὐτοὶ ἐφάδοντο. εἶτα καταβαίνοντες ἐκ τοῦ Παρνασσῆ, καὶ ἀφισάμενοι τῶν Δελφῶν σταδίους 180. δέισκομεν τὴν ποτὴ πόλιν Λιλαιαν, ἀξιόλογον ἔσαν, ἢ ὁποία ἐκλήθη ἄπο Λιλαίας τῆς Νύμφης, ὅπου σχεδὸν ἔχει τὰς ἀρχὰς ὁ Βοάγειος Ποταμός· πλησίον ταύτης εἶναι τανυῦ Κώμη Σεβάλα λεγομένη. Ἄνω δὲ τῆς Λιλαίας σταδίας 20. ἐπὶ ὑψηλῆ Κρημνῆ ἦτον ἡ Χαράδρα πόλις, κληθεῖσα ἄπο Χαράδρε τοῦ ποτ. τρία στάδια ἀπέχοντος ταύτης. πόρρω δὲ τῆς Λιλαίας σταδίας 60. ἦτον ἡ Ἀμφικλεία πόλις, ἣτις καὶ Ὀφίτεια ἐλέγετο. ἴσως αὕτη εἶναι ἡ Κώμη καλεμένη Δαδί. ταύτης ἀπωτέρω σταδίας 15. ἦτον τὸ Τιθρῶνιον, πόλις ἐν Πεδίῳ κειμένη, τῆς ὁποίας ὁ τόπος καλεῖται τανυῦ Παλαιὰ Θῆβαι. ἢ, καὶ Βελίτζα. πόρρω δὲ τοῦ Τιθρῶνιου σταδίους 20. ἦτον ἡ Δρυμαία πόλις, τῆς ὁποίας ὁ τόπος Ἀγία Μαρίνα τανυῦ ὀνομάζεται. Διελθόντες τὸν Βοάγειον Ποταμὸν δέισκομεν Κωμόπολιν καλεμένην Τερκοχῶρι, καὶ ὑπὸ τῆς Τέρκων Ἐσέδ, καὶ ἀπωτέρω ταύτης πρὸς βορῆαν φαίνονται τὰ ἴχνη τῆς Ἐλατείας πόλεως, ἢ ὁποία ποτὴ ἦτον ἡ μεγίστη τῆς ἐν Φωκίδι πόλεων μετὰ τὴν πῶν Δελφῶν πόλιν, κληθεῖσα ἄπο Ἐλάτε τῆς Ἀρκάδος. αὕτη ἐνεπίσθη ὑπὸ τῆς Μήδων, κοινῶς λέγεται (καίτοι σμικρὰ Κώμη) Λεῦτα, ἀπέχεσα τῆς Ἀμφικλείας 180. σταδίας. ἐν αὐτῇ ἀέγνων ἔπιγραφάς. „ Αὐτοκράτορα „ Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Εὐσεβῆ Σεβαστὸν „ τὸν Μεγίστον, ἢ Βασιλὴ καὶ ὁ Δῆμος Ἐλατέων. ” Ἐτέρων ἐν λίθῳ ἐγγεγλυμμένων. „ Ἐπὶ Ῥωμαίῳ φίλῳ Καλλιδώ- „ ρα. (ἐν ἄλλῳ) Νέμεια Ἐφεσον, Ἀδριανία β. ” καὶ ἄλλας πλείσας. Περὶ αὐτῶν τὴν Ἐλατείαν κεῖται Κύφος τὸ Περρῶνικὸν Ὄρος, κοινῶς λεγόμενον Φοντάνα. Ἀβαι πόλις ποτὴ, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀβαντες τῆς Οἰκιστοῦ, πόρρω τῆς Ἐλατείας σταδίας 20. κειμένη εἰς τὰ ἀεισερά

τῆς ὁδοῦ, κατ' ἐκείνον ὅπῃ ὁδοῖται ἐκ τῆς Ὀρχομενοῦ εἰς Ὀπῆντα. κείται πῶρα ἐν αὐτῇ Κώμη καλεμένη Μόδι. εἶτα μετ' αὐτῷ Ἰάμπολις, κοινῶς Ἰάμπωλι, κληθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἰάπων Ἐθνικῆς τινός. δέρισκετο αὐτῇ ἡ πόλις εἰς αὐτῷ τὴν ὁδὸν τῷ ἄγασσαν εἰς Ὀπῆντα. πλησίον ταύτης εἶναι τῶρα Κῶμαι μικραὶ, τὸ Μεγαλοκῆρι, καὶ ἄλλαι.

5. Πρὸς ταῦτοις ἰστέον, ὅτι οἱ Φωκεῖς ἔχοντες ποτὲ πόλεμον μετ' αὐτῶν Θεσσαλῶν, καὶ θέλοντες νὰ ὀρμήσωσι κατ' αὐτῶν, εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν ἤλθον, ὥστε συναθροίσαντες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, καὶ τὰ τέκνα, ἐωρῶσαζαν τὰς φύλακας, ὅτι ὄφθυσ ὅπῃ νὰ ἴδωσι τὰς Φωκεῖς νενηκημένους, ν' ἀνάψωσι τῷ Κάμηνον, καὶ νὰ καύσωσιν ἀνηλεῶς τὰς τε γυναῖκας αὐτῶν, καὶ τὰς παῖδας. Τῶν ὁποίων ἡ βουλή, νικηθεύτων τῶν Θεσσαλῶν, δὲν ἐπληρώθη. ὅθεν παροιμία ἐρρέθη ἀπ' αὐτῶν, ἢ Ἀπόνοια Φωκική. περὶ ἀνοήτου καὶ μωρᾶς συμβεληῆς.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ'.

Περὶ τῶν Ὀπουωτίων, καὶ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.

1. Μεταξὺ τῶν Φωκέων ὑπὸ μεσημβρίας, τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ δυσμῶν, τῆ Ὀσεία Κόλπε ὑπὸ βορέως, καὶ τῆς Βοιωτίας ἀπ' Ἀνατολῶν, δέρισκονται αἱ Ὀπῆντιοι, κληθεῖτες ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας πόλεως αὐτῶν τῆς Ὀπουντος, ἡ ὁποία παλαιῶ Πεντονήτσα καλεῖται, ἐκλήθη δὲ αὐτῇ ὑπὸ Ὀπῆντος τῆ Ἰῖα τῆ Διός καὶ τῆς Πρωτογενείας, ἢ ὑπὸ τῆ ἐν αὐτῇ βασιλεύσαντος Ὀπόοντος. ἡ Πατρίς εἶναι αὐτῇ τῆ Πατρόκλα, τὴν ὁποίαν ἐπαινεῖ ὁ Πίνδαρος, ὡσαύτ' ὅπῃ ἐσάθη πάλαι εὐδοξος, ἔχει Θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὴν Ἀθηνῶν Μητροπολίτην. Ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ὁ Εὐβοϊκὸς Κόλπος καὶ Ὀπῆντιος, ὅς τις καὶ

Οἷτος ὀνομάζεται, ὑπὸ Οἷτις τῆ Ὀρούς, καὶ Μελια-
κός, καὶ Λαμιακός, ὑπὸ τοῦ Πausανίου, καὶ Μελικός
ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, καὶ Μελίς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ
κοινῶς Κόλπος τῆ Ζητανίης, ἀπέχων τῆ Κερασίου Κόλπε
508. σταδίς, τοῦ δὲ Ἀμβρακίου 800. κατὰ τὸν Στρά-
βωνα. ἡ δὲ Οἷτις ἐστὶ τὸ διάσημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος, τὸ
ὁποῖον διακόπτει αὐτὴν, ὡς περ τὸ Ἀπώνιον τὴν Ἰτα-
λίαν, ὅπου ἐκατοῖκουν τὸ πάλαι οἱ Ἀνιάνες, ἕθνος δὲ-
γροῦσάτων, καὶ ἀνδρικότατον, τῶν ὁποίων ἐξαλειφθέντων ὕ-
στερον, οἱ Γεωγράφοι μνείαν αὐτῶν οὐ ποιοῦσιν. ἀρχεται ἡ
Οἷτις ἐκεῖθεν, ὅπου τελούται τὸ Πίνδον ὄρος, καὶ ἐκτεί-
νεται πλαγίως ὡς πρὸς τὴν Πίνδον εἰς πολὺ διάστημα,
ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν τὴν Παρνασσόν. εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος
τὴν Οἷτιν εἶναι τόπος Πυρᾶ λεγόμενος, ὅπου βαλὼν ὁ
Ἡρακλῆς ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἀπεθεώθη. κατὰ δὲ τὴν ὑ-
πώρειαν τῆς Οἷτις, εἶναι αἱ Πύλαι τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁ-
ποῖαι ὑπὸ τῶν ἐκείσε ἐξερχομένων θερμῶν ὑδάτων, Θερ-
μοπύλαι ὀνομάζονται. αὐτὰ δὲ τὰ θερμὰ ὑδάτα, Λατρά
τῆ Ἡρακλέως τοπάλαι ἐκαλεῖντο. οὐκ εἶναι ἄλλο λοιπὸν
αὐταὶ αἱ Θερμοπύλαι, πλὴν μία Δίοδος στενὴ καὶ ἐπιμή-
κης, περιεχομένη ὑπὸ τε θαλάσσης ἀλιμένη, καὶ ὑπὸ ἑλκῶ
ἀβάτε καὶ βαραθρῶδες, ἐκ δὲ τῆ ἑτέρας μέρους ὑπὸ τῆς Οἷ-
τις τῆ Ὀρούς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι δύο Κορυφαὶ Ὀρῶν ἀπό-
κριμνοὶ, ὧν τὴν μὲν Τειχιέντα καλεῖσιν, τὴν δὲ Καλλιδρό-
μον. δι' αὐτῆ τῆ Καλλιδρόμου Ὀρούς ἔφερε μέρος τῆ στρα-
ματος τῆ Ξέρξης ὁ Τραχυῖος, ἢ ὁ Ἐπίαλος, καὶ ἐπαρόδωσεν
τὰς Ἑλληνας. εἰς αὐτὰς τὰς Θερμοπύλας ἠγωνίσθησαν οἱ
περὶ τὸν Λεονίδην τὸν Βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ
τῶν Περσῶν Θαυμασίως, καὶ ἔδειξαν κατ' αὐτῶν ἐκείνῳ
τὴν ἠρωϊκὴν, καὶ ὑπεράφρωπον δύναμιν, φονόσαντες
πλήθος ἀμετρον τῶν Περσῶν, τελούτων φονοθέντες καὶ
οὔτε ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἑλλήνων. ὅθεν καὶ Σι-
μωνίδης ὁ Μελιοποιὸς ἀξίον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἐγκώμιον
ποίη-

ποιήσας λέγει, ὡς παρὰ τῆς Διοδώρου φαίνεται, βιβλ.
 εἰς α΄ „ Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων δὲ κλεῖς μὲν ἂ τύ-
 „ χα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμὸς δ' ὁ τάφος, προγόνων
 „ δὲ μνάσις. ὁ δ' οἶπος ἔπαινος. Ἐντάφιον δὲ τριούτεν
 „ ἐτ' ἄρως, ἐθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρῶσει χρόνος ἀνδρῶν
 „ ἀγαθῶν. ὁ δὲ σιηκὸς οἰκετᾶν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἶλα-
 „ πο, μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδαο ὁ Σπάρτης Βασιλεὺς, ἀ-
 „ ρετὰς μέγαν λελοιπῶς κόσμον, ἀέναόν τε κλέος”. Μετὰ
 τὰς Θερμοπύλας εἶναι ἡ Γέφυρα ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ Πο-
 ταμῷ, ὅς τις καὶ Ὀλυρας ὑπότινων λέγεται, καὶ κοινῶς
 Ἑλλάδα, ὡσαύτ' ὅπως ἔτιος χωρίζει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς
 Θεσσαλίας, εἰσέρχεται εἰς τὸν Μαλιακὸν Κόλπον, ὅς τις
 πολὺ μέρος τῆς Αἰγυιαλῆ καὶ τῆς Ἑλκεοῦ ἐπλήρωσαν ἄμμο καὶ
 πηλῆ. Αἱ λοιπαὶ δὲ πόλεις τῶν Ὀπεντίων ἦσαν, Νί-
 καια, Σκάρφεια, ἧτις καὶ Σκάρφη ὑπὸ τῷ Στράβωνος λέ-
 γεται, ἀπὸ τινος εὐδοξοῦ Γυναικὸς κληθεῖσα, ἐφ' ἧς
 αἰμωία, καὶ τὸν Γεωγράφον, χώραν εὐκαρποῦ καὶ εὐδενδρον
 ἔχουσα. ὅς τις φησὶν ὅτι καλεῖται νυνὶ Φαρυγαί, ἔχουσα
 Γέρον Φαρυγαίας Ἡρας· ἀπέχει τῷ Θρονίῳ σταδίους 30.,
 καὶ τῆς Θαλάσσης ὑπέρεκειται σταδίους δέκα. ἀλλ' αὕτη ὑπὸ
 σεισμῶν τῆς γῆς ποτὲ ὀλοτελῶς ἠδαφίσθη, καταχωθέντων
 ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων 2500. Θρόνιον πόλις ποτὲ, πανυῶ
 Ἐρείπειον, ἀνωθεν δεισκόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥωμάνι τὴν Κώ-
 μιν, τοῦ ὁποίου ὁ τόπος καλεῖται κοινῶς Παλαιόκαστρο
 εἰς τὰ Μάρμαρα, ὅπως εὐρὸν ἐπιγραφὴν τοιαύτην.

„ Ἀγαθὰ τύχα. Ἀρχοντος Ἀλεξίου Γραμματέως Εὐ-
 „ φραύορος, Ταμίας Ἀριστέως, ἔδοξε τὰ Βυλᾶ καὶ τῆς
 „ Δάμω Θρονιέων Ἀλκίνοα Δημηξίε ἐφ' Ὀ-
 „ πεντίων ὀλογχητὸν.” πόλις ποτὲ Μετό-
 „ γειος, καὶ τὰ λοιπὰ”. Τώρα ὡς τὸ Παραθαλάσσιον
 δεισκονται Κῶμαι τινές, οἷον ὁ Μόλος, ἀρχῆθεν ἔτιος
 ὀνομαζόμενος, ὁ Ἄντερας, καὶ εἴτις ἄλλη.

2. Μετὰ τῆς Ὀπεντίας, καὶ τὸ Παραθαλάσσιον Ἄνα-

πολικώτεροι εἶναι οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροὶ, κληθεῖστές ὑπὸ Κνημίδος τῆ Ὀρεος, ὡς περ καὶ Ἑποκνημίδιοι, τὸ ὅποιον Ὀρος κοινῶς ὀνομάζεται Χλωμός, καὶ τὰ Βενὰ τῆ Ταλαντίε. τῶν Πόλις ἦτον ἡ Κνημὶς, ὁμονύμως τῆ Ὀρει λεγομένη, ἣτις καὶ Κνημίδες ὀνομάζετο, Παραθαλασσία. ὁμοίως καὶ Ὀρώσιον Πόλις ποτὲ τῆ Λοκρῶν, καὶ ἕτερα Πόλις αὐτῶν, Κυρὸς λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκατοίκησαν ὁ Δόκιαιων. πλησίον ταύτης κεῖται καὶ Ἀκρωτήριον τῆ αὐτῆ ὀνόματος. μετὰ τῆς Ἀταλαντίε Νήσου, καὶ τῆς Κνημίδων, πανυῦ εἰς μία Πόλις αὐτῶν εἶναι, ἀλλὰ Κωμαι μόνον, καί τις Κωμόπολις ὑπὸ τῆ Κνημιν τὸ Ὀρος, Ταλαντίον καλεμένη, μεθ' ὅρου Ἐπισκόπε ὑπὸ τὸν Ἀθηναίων Μητροπλίτῳ, ἀπικρὺ τῆς Ἀταλαντίε Νήσου, ἢ ὁποία Ταλατοννήσι κοινῶς λέγεται, καὶ ὀλίγον ὑπερκειμένη τῆ Αἰγιάλῃ τῆ Εὐβοικῆ Κόλπε. εἰς αὐτὸ τὸ Τολαντίον ἴδον ἐπιγραφὰς πολλὰς, ἀλλὰ διεφθαρμένας, εἰς τὸν Ἅγιον Παρτελεήμονα: „ Ἀγαθὰ τύχα δάμω. Ὀπέντιοι „ ἔδωκαν τικον αὐτοὶ καὶ Ἄνγοι „ ἀσυλίαν καὶ αὐτοῖς καὶ κατὰ Θάλασσαν τ. „ Ἀρχοντος Ἐροδάμω Νικόβουλος Νικοτέα. εἰς δὲ τὸν Ἅγιον Νικόλαον: Ἡρόδοτος λάμπων Ἀμφιανθέοις, „ καὶ ἕτερα: „ Ὁ παλαιὸς Τάτιος ὁ πολιχέτω καὶ ἄλλας διεφθαρμένας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ τῆς Βοιωτίας.

1. ΣΥνέχεται μετὰ τῆς Ἐπικνημίδιους Λοκρούς ὑπὸ Μεσημβρίας αὐτῆς ἡ Βοιωτία, Σατραπία μεγάλη, κληθεῖσα ὑπὸ Βοιωτῆ τῆ Ἰθωνῆ καὶ τῆς Μελάμπης, ἢ τῆς Ἀρνης, ἢ ὁποία λάθρα τεκῆσα αὐτὸν, περὶ βοῶν ἔθετο κόωρες, καὶ τὸν Εὐφορίωνα λέγοντα. „ Βοιωτὸν δ' ὀνόμασε, τὸ γὰρ „ καλέσαντο Νομῆες, ὅτι ῥὰ πατράῃσι βοῶν ἀπεθῆκα-